

nye former for elektroniske tjenester over telenet. Internettet – og en Internetudbyder – kan levere transport af almindelig taletelefoni, videotelefoni, forskellige former for datakommunikation, lyd- og billeder m.v. Definitionen tager højde herfor og skelner således ikke imellem, om der er tale om transporttjenester, der tilvejebringes via Internettet eller gennem andre dele af det traditionelle telenet. Begge dele anses for omfattet af definitionen af teletjenester. Levering af en e-postadresse eller etablering af f.eks. et webhotel anses derimod ikke i sig selv for en teletjeneste. Det afgørende er, om udbyderen tillige sælger formidling af teletrafik/transportydelser.

Teletjenester vil i en række tilfælde være konkrete slutbrugerprodukter, som f.eks. den lange række af forskellige produkter, som teleselskaberne i dag markedsfører, men kan også være produkter, der udbydes til andre udbydere af telenet eller teletjenester.

Til stk. 3

Stk. 3 introducerer endnu et væsentligt, tværgående begreb, nemlig et nettermineringspunkt. Herved forstås i relation til bestemmelserne i nærværende lovforslag den fysiske eller logiske grænseflade i nettet, der udgør en slutbrugers tilslutning til dette.

Traditionelt har nettermineringspunktet været forstået som et fast monteret telefonstik, som sammen med et telefonapparat og et 8-cifret abonnentnummer på en gang sikrede en slutbruger adgang til telenettet og identificerede, hvor i nettet trafik til denne slutbruger skulle afleveres.

Sådanne nettermineringspunkter i det faste telenet kan imidlertid i dag også omfatte andre former for stik end et traditionelt telefonstik, herunder stik, der giver adgang til tilslutning af forskellige former for datakommunikationsmodems eller lignende.

Med den ovenfor nævnte brede definition af teletjenester kan et nettermineringspunkt desuden omfatte stik til modtagning af forskellige former for punkt-til-multipunkt tjenester, herunder radio- og tv-programvirksomhed. Der kan således være behov for at tilslutte digitale dekodere, radio- og tv-apparater og lignende.

Samtidig vil nettermineringspunktet, forstået som grænsefladen mellem slutbrugeren og nettet, i dag ikke nødvendigvis omfatte et traditionelt 8-cifret abonnentnummer, der tjener til at identificere, hvor i nettet trafik til denne slutbruger skal afleveres. Der kan i stedet være tale om en eller anden form for netadresse i form af eksempelvis et domænenavn, en web- eller en e-postadresse, og teletrafik mellem to nettermineringspunkter kan derfor også være kommu-

nikation f.eks. fra en slutbrugers pc til en hjemmeside et givet sted i nettet (hvor hjemmesiden udgør en anden slutbrugers »adresse« på nettet). Denne del af definitionen har også betydning for, hvad der forstås ved henholdsvis telenet og teletjenester, jf. § 3, stk. 1 og 2, og den heri indeholdte definition heraf, hvori indgår begrebet »nettermineringspunkt«.

Endelig kan et nettermineringspunkt, jf. den i stk. 3, nr. 2, indeholdte del af definitionen, være en del af et net etableret med sigte på tilvejebringelse af mobiltjenester, og dermed ikke et fysisk fast placeret punkt, men derimod en del af det mobile udstyr, som slutbrugeren råder over, i nogle tilfælde i form af et SIM-kort, der indgår i en mobilterminal, i andre tilfælde en fysisk eller logisk grænseflade mellem slutbruger og udbyderen af telenet eller teletjenester, der kan have karakter af en integreret del af nettet eller eventuelt være indbygget i terminalen.

Da der er tale om en forholdsvis åben definition af, hvad der konkret forstås ved en grænseflade for tilslutning af mobilt udstyr, er Telestyrelsen i stk. 5 tilfaldt kompetence til at udstede nærmere regler om, hvad der forstås herved. Der kan være tale om en række forskellige, teknologi-specifikke definitioner heraf, jf. forskellene på analoge mobilterminaler, digitale mobilterminaler til GSM900 og GSM1800 (der er baseret på SIM-kort-teknologi), kommende TETRA- og UMTS-terminaler og andre teknologier, som endnu ikke er udviklet.

Til stk. 4

Stk. 4 definerer begrebet »informations- og indholdstjenester« som modsætning til teletjenester, der fokuserer på transport/overførsel af elektronisk kommunikation.

Ved informations- og indholdstjenester forstås således tjenesteydelser i form af tilrådighedsstillelse af (hvorved forstås, at en slutbruger får adgang til at benytte/gennemse/aflytte) en eller flere former for elektronisk formidlet indhold eller information efter individuel anmodning (dvs. en elektronisk anmodning afleveret på et nettermineringspunkt (et 8-cifret abonnentnummer eller en adresse i nettet)) fra en slutbruger.

Definitionen af informations- og indholdstjenester svarer i vidt omfang til definitionen af begrebet »informationssamfundets tjenester«, der findes i artikel 1, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (EF-Tidende 1998 nr. L 204, s. 37), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/48/EF af